

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE—DOCTRINA—JURISPRUDENȚA—ECONOMIE POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. GERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
SECRETAR DE REDACȚIE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

N. I. Mihăescu.—Capacitatea juridică a Cetelor de Moșneni.
Jurisprudența Română.—*Inalta Curte de Casație și Justiție, secția I.*—Divorț.—Conciliere.—Cauze determinante.—Cauze petrecute posterior concilierii (Eliza Ionescu cu Comandor N. Ionescu)

Curtea de Apel din București, secția IV.—Inchiriere.—Prelungire.—Clauze de reziliere.—Derogare dela dreptul comun, (D-r. C. Leonte și alții cu Dr. Stănculeanu),

Tribunalul Prahova secția III.—Succesiune.—Trimitere în posesie.—Adopțiune.—Moștenitorii adoptatului—Dreptul lor în succesiunea adoptatorului.

Baroul Capitalei.—Moțiune admisă în adunarea dela 10 Iunie.

Capacitatea juridică a cetelor de Moșneni

Origina cetelor de moșneni nu a găsit până acuma o explicație sigură.

După D. Brezulescu¹⁾ cetele de moșneni au origina anterior Descălecării. Această părere și-o întemeiază pe faptul că la 1803, C. Ipsilante voind să exercite asupra proprietății moștenești aceleași drepturi pe care domnii le exercitau asupra moșiilor boerești și mânăstirești—*dominium eminens*—dăruiește proprietățile răzeșilor Vrânceni boerului Iordache Roset. Vrâncenii se împotrivesc și literurile ajung la Obșteasca Adunare a Moldovei. La 1817 boerii Adunării înfățișează domnului o anafora asupra felului proprietății în țară din vechime, în care vorbind de moșiile dăzeștii spun, că proprietarii acestora le stăpânesc re dinaintea Descălecării lui Dragoș.

Această afirmare a Obșteștei Adunări a Moldovei este întărită de o mulțime de documente atât pentru Muntenia cât și pentru Moldova, în care se văd diferiți moșneni spunând că-și trag drepturile dinainte de Descălecare.

Origina cetelor de moșneni a fost discutată și în Senat cu prilejul votării art. 151 proc. civilă.

Tehodor Rosetti a susținut, că o ceată de moșneni cuprinde pe toți coborătorii unui căpitan oare-care, căruia i s'a dat de vre-un domn o moșie, pe care o stăpânesc *pro indiviso* urmașii săi.

Tot atunci senatorul Ștefan Greceanu a susținut,

1) I. Brezulescu.—Studiu asupra proprietății în devălmășie.

că în vederea apărării țării domnii noștri de la Intemeierea Principatelor au așezat în locurile de apărut câte un căpitan cu soldații lui, cărora le-au dat pământ, ca să se hrănească și la chemare să fie pregătiți gata de războiu.

În aceeași chestiune d. inginer silvic Gh. D. Belinsky are în *Revista Pădurilor* din Februarie 1922 un studiu asupra pădurilor moșnenilor din Vrancea și din cercetările făcute ajunge la constatarea că: „Domnii pământeni dăruiau munți întregi cu păduri, cu apă, cu izvoare, la acei care alergau și sub steagul țării apărau hotarele. Așa s'a întemeiat și republica Vrancei de către cei șapte fii ai Vrâncioaiei: Băceșea, Negrea, Nistor, Spirea, Spulber, Pavel și Bodea”....

Că origina cetelor de moșneni este neclarificată o spunea în Camera Deputaților cu ocazia discuțiilor asupra codului silvic din 9 Aprilie 1910 d. Take Ionescu prin cuvintele:

„Este una din chestiunile cele mai complicate juridicești vorbind. Este în joc o instituțiune veche, asupra originii căreia nici nu suntem de acord, dat fiind că mulți văd în ea o instituție slavă, iar alții susțin că este o simplă derivațiune din dreptul quiritar. Asupra acestei probleme (o spunea în Camera) a istoriei dreptului românesc juriștii și istoricii sunt încă în mare discuțiune”.

Cu ocazia discuțiilor asupra codului silvic din 1910 s'a constatat nu numai că origina cetelor de moșneni este învăluită în mister, dar că nici starea actuală a acestor instituțiuni nu se percepe în deajuns spre a i se da atențiunea cuvenită. Așa spre exemplu, cu prilejul desbaterilor parlamentare asupra art. 29 și urm. din codul silvic s'a opus de o personalitate juridică și socială pentru care avem toți admirație, obiecțiuni care denotă pe lângă dorința combativă și o necontestată pregătire în studierea chestiunii, care prin modul și priceperea cu care a fost prezentată a avut darul de a constitui o surpriză parlamentară nu din punct de vedere al procedurii, care își găsea ușor asemănarea în principiile elementare ale partajului juridic, cât mai cu seamă prin faptul, că releva o chestiune străveche necunoscută în fond chiar de juriștii cu reputație nediscuțată.

Așa s'a ridicat în parlament obiecțiunea că:

„Pretutindeni în toate societățile civilizate proprietatea colectivă este un rest al proprietății primitive. Neapărat, domnilor, eu nu vorbesc cu acei care cred că

proprietatea individuală este un rău și că trebuie să o suprimăm. Eu vorbesc cu acei care se pun pe terenul Constituției de astăzi și al societății actuale, care văd în proprietatea individuală cea mai bună formă de repartizare.

„Pe terenul constituiri de astăzi a proprietății, proprietatea indiviză cu toate complicațiile și greutatea ei este desigur un rest de barbarie 1)“...

Profundă eroare! Nu desigur, o eroare de drept, dar o adorabilă necunoaștere a substratului de fapt, pe care legiuitorul era chemat să o legifereze.

Să mă explic.

Proprietatea în genere are ca suport al ei interesul individual; forma sub care se manifestă proprietatea este dictată de interesul individual. După cum acest interes individual este satisfăcut sub forma proprietății individuale sau colective, tot așa și proprietatea îmbracă forma individuală sau colectivă. Pentru a vedea, dacă interesul este satisfăcut sau nu, trebuie să ne uităm în primul rând la ocupația titularului de interes individual și în al doilea rând la faptul, dacă felul proprietății ce posedă titularul, se pretează sau nu ori-carei forme de proprietate.

La munte toată populația se ocupă în primul rând cu creșterea vitelor, pe care le întrețin în turme. Ori, sub această formă interesul individului este satisfăcut.

Apoi nici chiar golarile munților, pe care pășunează turmele în timpul verei nu se pot adapta la forma proprietății individuale; pe un asemenea gol nu se poate concepe o divizare cu hotare individuale, cum se întâmplă foarte firesc la proprietatea de câmp sau deluroasă, unde se cultivă grâu, porumb, etc.

De ce ar diviza moșnenii munții, dacă interesul fie-cărui este satisfăcut sub forma proprietății colective? Tu să adaug pentru lămurirea chestiunii, că proprietatea moșnenilor nu se prezintă în forma colectivă, de care ne temem cu toții, de oare-ce drepturile moșnenilor sunt neegale, unii au mai multe părți, alții mai puține, etc.; așa că repartizarea drepturilor are la bază tot satisfaceri individuale.

Cei care cunosc felul de a se folosi de proprietatea muntelui atât a celui acoperit cu pășune, cât și a celui îmbrăcat cu pădure, știu bine că o proprietate individuală divizată nu ar fi de folos nimănui și în mod natural inaplicabilă în regiunea muntoasă.

Autorul regimului cetele de moșneni are marele merit, că a sesizat cu mult înaintea altora atât fondul, cât și importanța problemei cetele de moșneni.

Prin dispozițiile art. 29 și următorii din codul silvic s'au limpezit drepturile fie-cărui codevalmaș și s'a introdus lumină acolo unde până acuma domnea cea mai obscură nesiguranță.

De la introducerea acestor modificări și poate că în mare parte tocmai din cauza acestor modificări, mai ales după război, am avut prilejul să constat în raza acestei judecatori, unde supraveghez potrivit codului silvic conducerea a vre-o douăzeci cete de moșneni, că este momentul a se merge ceva mai departe pe această cale fundamental asigurată.

Obștiile de moșneni, care au mai rămas, stăpânesc fonduri de valori considerabile. Aceste fonduri consistă

în tot ceace în prezent este mai folositor refacerii economiei noastre naționale și anume posedă masivuri imense forestiere, ori munți inepuizabili formați din piatră de var, etc.

Alături de aceste valori în stare statică obștiile de moșneni mai au și forța vie, care este foarte căutată în prezent și anume au brațele moșnenilor destul de viguroase pentru ca să asigure transformarea materialelor prime, pe care ei abia acuma au început a le aprecia.

Acestor elemente nu le lipsește decât un neînsemnat îndemn legislativ, pentru a porni la lucru și a dovedi într'un scurt interval rolul decisiv pe care pot să-l aibă cetele de moșneni în regenerarea economiei noastre naționale.

Ca un observator obiectiv al acestor instituțiuni și ca unul din cei mulți, cari gândesc la prosperarea economică a țării noastre, pot spune că ori-ce instituție ori-cât de ingenios ar fi chibzuită, ori cât de mult ar fi sprijinită, nu va putea contribui totuși la effenirea vieții și la consolidarea economiei noastre naționale într'o măsură egală cu cetele de moșneni chemate la o viață nouă.

Obștiile de moșneni au fundamentul lor de o soliditate indiscutabilă. Ele posedă în prezent numai în vechiul regat o suprafață de 522.494 hectare de pădure curată 1).

Această cifră fără a mai enumăra celelalte materiale prime, ce străpânesc cetele de moșneni, arată prin ea însăși importanța chestiunii și în același timp atenția deosebită la care au dreptul aceste cete de moșneni.

Dar problema are nu numai o față pur economică, ci are și o importantă latură națională. În cetele sui fletului unei cete de moșneni citești, dacă te cobori ceva mai jos, multe din tainele trecutului neamului nostru. Aci s'au întreținut în forma cea mai curată obiceiurile noastre; aci s'au plămădit cântecile românești; se poate spune cu drept cuvânt, că aci a fost Altarul Sfânt, în care a luminat totdeauna credința neclintită în mărirea Neamului.

Astăzi însă cetele de moșneni trec printr'o criză și materială și morală. Ele încearcă o acută criză materială din cauză că regimul silvic prea aspru pentru ei, i-a îndepărtat cu rigoarea justificată științificește de folosința averilor lor, fără ca legiuitorul codului silvic să le dea ca o compensație o viață organizată în forma nouă a vremii. De aceea cetele de moșneni pot fi date ca exemplu de instituții puternice, care se veștejesc fără voia lor, ci prin lipsa de bună voință a altora.

Vreau să spun lămurit, că cetele de moșneni nu au viață juridică, nu li s'a recunoscut personalitatea juridică, pentru ca să se poată folosi, așa după cum se cuvine, de bunurile ce au și a veni în ajutorul economiei noastre Naționale.

De aci a rezultat cruda încercare a obștiilor de moșneni ca o consecință a neintervenției juridice la momentul oportun, ceea ce denotă marea influență și legătura dintre problemele juridice și morale, lucru care la noi se nesocotește în mod sistematic. Obștiile de moșneni au uitat aproape origina, sunt pe cale să-și părăsească obiceiurile și cu acestea să-și înstreineze nu sufletul lor, ci cea mai sfântă moștenire a sufletului românesc.

1) Ion D. Neagu, «Codul Silvic», pag. 29 urm.

1), Vezi *Revista Forestieră*, No. 11—21 din Noembrie-Decemberie. 1920.

Cetele de moșneni, după actuala lege, nu au posibilitatea unei vieți dinamice, nu pot să se presîte direct în viața socială, le este întunecată perspectiva viitorului; ele au numai o situație statică, fiindcă nu li s'a recunoscut până în prezent capacitatea juridică.

O societate constituită conform codului de comerț cu un restrâns număr de membri și cu un neînsemnat capital se bucură de personalitatea juridică și ca atare găsește sprijinul capitalului, poate lucra și apăre în viața socială, cu toate că nu are fundamentul material și moral al unei cete de moșneni.

Din cauza acestei incapacități juridice cetele de moșneni se sfârșesc în apatie, ori se vînd la mezat pe prețuri derizorii, înstreinînd odată cu bogățiile materiale și credințele care au susținut trecutul nostru și care ar putea constitui, dacă li s'ar da viața juridică, speranțele viitorului nostru.

Este momentul ca înțeleptul legiuitor al codului silvic, care a organizat în mod atât de prudent și patriotic cetele de moșneni, să le recunoască personalitatea juridică și prin aceasta s'ar așeza cu o soliditate nediscuțată o latură a consolidării noastre economice și morale, care trebuie să înceapă odată și la noi în mod serios.

N. I. Mihăescu

Jude-Președinte, Horezu (Vâlcea)

JURISPRUDENȚA ROMANĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTITIE

Secția II-a

Audiența de la 3 Ianuarie 1922

Președenția D-lui Oscar N. Nicolescu, Președinte

Eliza Ionescu cu soțul Comandor N. Ionescu

DIVORT.—CONCILIERE.—CAUZE DETERMINANTE.—CAUZE PETRECUTE ANTERIORE CONCILIERII.—ART. 252 C. CIVIL.

Dacă potrivit art. 252 din codul civil, în caz când o acțiune de divorț pentru cauze determinate s'a stins prin concilierea soților, soțul reclamant care introduce o nouă acțiune pentru cauze survenite după conciliere, poate să se serve în sprijinul acțiunii celei noi și de cauzele ce au servit de bază primei acțiuni, cu atât mai mult cuvînt urmează a se admite, atunci când există o singură acțiune de divorț, ca soțul reclamant să-și sprijine acțiunea nu numai pe cauzele survenite posterior concilierii, ci și pe cele anterioare.

No. 3.—Respins recursul făcut de Eliza Ionescu contra deciziei No. 27/921 a Curței de Apel s. 4, București, în proces cu Comandor N. Ionescu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier C. Niculescu. S'au ascultat, d-l avocat Gh. M. Dumitrescu în dezvoltarea motivelor de casare și d-l avocat I. Gr. Periețeanu în contra-bateri.

D-l Procuror Al. Nicolau a pus concluziuni.

Curtea deliberînd,

Asupra motivului I. de casare:

1 „Exces de putere, prin aceea că Curtea de fond, pentru a

„adnute acțiunea de divorț a soțului meu, se întemeiază pe anumite acte de violență, petrecute înainte de reconcilierea noastră, sub cuvînt că acele acte, împreună cu unele cuvînte de un limbaj excesiv ce ași fi întrebuințat față de dînsul, ar explica desacordul complet dintre noi și prin urmare temeinicia cererii de despărțenie intentată contra mea; cu alte cuvînte, Curtea, pe de o parte, autoriză o despărțenie numai pentru că există desacord între soți, iar pe de altă parte, dă un temei hotărîtor despărțenii din fapte petrecute înainte, „sau în tot cazul ertate“.

Avînd în vedere decizia Curței de Apel din București adusă în recurs, prin care s'a admis apelul făcut de N. Ionescu, intimat în acest recurs, și prin consecință, acțiunea de divorț intentată de numitul la Tribunalul de Covurlui, contra soției sale Eliza Ionescu, s'a declarat desfăcută căsătoria dintre numiții, și s'a pronunțat divorțul în favoarea soțului.

Avînd în vedere că instanța de fond constată, că din cauza temperamentului său gelos, soția s'a făcut culpabilă de acte care au atins onoarea și considerațiunea soțului, făcînd imposibil traiul împreună, de aproape opt ani de când sunt despărțiți, afară de câteva luni de conciliațiune, în anul 1914, când au făcut împreună și o călătorie în Egipt; că, instanța de fond mai constată că actele imputabile soției sunt unele posteroare conciliațiunii cari constau în diferite insulte și amenințări ce i-a adresat soțului iar altele, anterioare conciliațiunii, cari constau, pe lângă insulte și amenințări, în lovirile ce i-a aplicat pe peronul gării de Nord din București în luna August 1913, și în vexațiunile ce l-a făcut să sufere pe bordul vasului „Dacia„, pe care'l comanda, față de camarazii și subalternii săi.

Considerînd că după art. 252 cod. civil, în caz când o acțiune de divorț pentru cauze determinate s'a stins prin concilierea soților, și soțul reclamant introduce o nouă acțiune pentru cauze survenite după conciliere, el poate să se serve în sprijinul acțiunii celei noi și de cauzele ce au servit de bază primei acțiuni;

Că, acest principiu aplicabil în cazul a două acțiuni de divorț succesive, urmează să și primească aplicațiunea cu atât mai mult în cazul când există o singură acțiune de divorț în care soțul reclamant invoacă atât cauze anterioare, cât și cauze survenite în urma concilierii dintre soți, cum este cazul acțiunii în speță.

Că, așa fiind, Curtea de Apel n'a comis nici un exces de putere pronunțînd divorțul atât pe baza faptelor și împrejurărilor survenite în urma concilierii, cât și pe baza celor anterioare concilierii care le întăreau și le explicau pe cele dintîi.

Considerînd că Curtea de Apel nu pronunță divorțul pentru că ar exista desacord între soți, cum susține recurenta, ci pentru că aceasta s'a făcut culpabilă față de soț de insulte grave din care a rezultat, ca consecință, un complet desacord între soți.

Că, așa dar, motivul de casare este nefundat în ambele sale părți¹⁾.

Pentru aceste motive, respinge.

1) Al doilea motiv de casare, a fost respins pe motivul că Curtea de fond a uzat de dreptul său suveran de a aprecia dovada cu martori și n'a comis nici un exces de putere sau nemotivare.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

Secția IV-a

Audiența de la 13 Februarie 1922

Președenția D-ului C. Romano, Președinte

Dr. Constantin Leonte și alții cu N. Stănculeanu

INCHIRIERE.—PRELUNGIREA CONTRACTELOR.—CLAUZE CUPRINSE ÎN CONTRACT.—DECRETUL-LEGE 1420/920.

INCHIRIERE.—PRELUNGIREA CONTRACTELOR.—CLAUZE FACULTATIVE DE REZILIERE.—DEROGARE DELA DREPTUL COMUN.—CONDIȚIUNE MIXTĂ.—CONDIȚIUNE CAUZALĂ.—CONDIȚIUNE POTESTA IVĂ.—ART. 1006, 1007, ȘI 1010 C. CONT.—ART. 4 AL. II DECRETUL-LEGE 1420/920.

1) Prelungirea contractelor de închiriere făcute în virtutea legii și a decretelor legi, operează și menținerea tuturor clauzelor cuprinse în contracte, afară de acelea cari ar fi modificate sau desființate prin însăși legea sau decretul-legi de prelungire.

2) Dispozițiunile art. 4 al. II din Decretul-Lege 1420/920 care declară inoperante clauzele facultative, constituind o derogare de la dreptul comun, trebuie a fi strict interpretate. Prin urmare, textul declarând inoperante numai clauzele facultative de reziliere, nu se pot cuprinde sub această denumire și clauzele cu condițiuni mixte, adică acelea cari depind de voința altei persoane de cât numai de aceea a proprietarului.

No. 23.—Admis apelul făcut de Dr. Leonte, Maria Leonte, Marta Mitileneu și Elena Trăsnea Greceanu în contra sentinței civile No. 786/921 a Trib. Ilfov S. IV în proces cu N. Stănculeanu.

S'au ascultat D-ii avocați: I. Crătunescu, M. Paleologu și I. Mitescu pentru apelanți, și Em. Slătineanu și Gr. Urlățeanu pentru intimat.

Curtea,

Asupra apelului introdus de d-ilor Dr. Constantin Leonte, Maria Leonte, Marta Mitileneu și Elena Trăsnea Greceanu cu autorizația soțului său N. Trăsnea Greceanu prin pet. înreg. No. 3822-921 în contra sentinței civile No. 786-921 a Trib. Ilfov S. 4-a.

Având în vedere că prin acea sentință a fost respinsă cererea înreg. la No. 18432-921 îndreptată de numiți în contra lui N. Stănculeanu pentru a se constata rezilierea contractului de închiriere vizat de Administrația financiară la No. 33496 din 7 Noembrie 1915 privitor la imobilul din București strada Vilson, fostă Vienei No. 12.

Având în vedere actele din dosar, susținerile și concluziunile părților.

Având în vedere că din acestea se constată următoarele: la 7 Noembrie 1915 prin arătatul contract de închiriere, Dr. C. A. Leonte lucrând și pentru cei alți moștenitori ai Dr. A. Leonte a închiriat lui N. Stănculeanu care domicilia în București strada Vienei No. 12 (azi Vilson) acest imobil pe termen de trei ani, cu începere de la 26 Octombrie 1915—26 Octombrie 1918 cu prețul de 4500 lei anual.

Printr-o scrisoare din aceiași zi, chiriașul se obligă să cedeze apartamentul de jos d-lui dr. C. A. Leonte, dacă acesta va voi să se mute în el și să nu subînchirieze vreunui medic.

Tot odată s'a obligat că dacă în cursul celor 3 ani d.

dr. C. A. Leonte s'ar căsători și ar avea nevoie de întreg apartamentul spre a-l locui, va consimți să rezilieze întreg contractul cu îndatorire însă din partea proprietarului de a-l anunța cu 6 luni înainte de Sf. Dumitru sau Sf. Gheorghe.

Având în vedere că acest contract a fost prelungit în baza măsurilor excepționale luate prin legi și prin decrete.

Considerând că prelungirea contractului s'a făcut cu toate clauzele cuprinse în el, afară de acelea care ar fi modificate sau desființate prin lege sau decretul de prelungire. Că au rămas dar în vigoare și clauzele de reziliere, dacă n'au fost înlăturate prin vre-o măsură legislativă.

Că, în speță, din simpla trecere a celor 3 ani din contract nu urmează că numai poate avea efect-clauză înscrisă în vederea căsătoriei proprietarului, pentru că dacă n'ar fi intervenit prelungirea legală, proprietarul și-ar fi luat imobilul, sau și-ar fi aranjat astfel interesele la expirarea termenului de 3 ani.

Că, învoiala dintre părți a fost ca acea condițiune să își producă efectul în tot timpul contractului, timp fixat de ele numai la trei ani, dar prelungit în urmă de legiuitor.

Că, art. 1012 cod. civ., nu și poate avea aplicare, de oarece părțile n'au fixat, pentru îndeplinirea condițiilor, un termen înainte de cei 3 ani, după care termen, dacă n'ar fi avut loc căsătoria, condiția era neîndeplinită și chiriașul era liberat de obligațiune, ci au prevăzută această condițiune pentru toată durata contractului și cum durata s'a prelungit, condițiunea continuă să existe.

Că, de altfel, a admite contractul, ar însemna că prelungirea este valabilă numai pentru chiriaș în privința termenului, sau când convine intereselor sale și că toate celelalte clauze sunt desființate, ceea ce nu s'a putut concepe.

Având în vedere că după art. 4 al. II din decretul-lege No. 1420 din 1920 sunt inoperante clauzele de reziliere, iar dacă s'ar fi obținut o hotărâre în contra chiriașului, care însă n'a fost executată, iar după al. III al aceluiași art. orice contestațiuni la care ar da loc aplicarea aceluiași articol se vor îndrepta sub pedeapsă de decădere în termen de 10 zile de la publicarea decretului-lege la instanțele competente.

Având în vedere că s'a obiectat că chiriașul era dator să facă o astfel de contestație pentru a înlătura clauza de reziliere pentru cazul căsătoriei d-rului Leonte, așa că astăzi n'ar mai fi în termen să se folosească de art. 4 aliniatul II.

Având în vedere că la publicarea decr.-lege No. 1420 din 1920 era imposibil să știe chiriașul dacă în timpul prelungirii contractului va avea loc căsătoria proprietarului și când va avea loc; că atunci dar nu se știa și probabil că nici nu se putea prevedea că va fi vre-o neînțelegere, vre-o contestație cu privire la aceea clauză că nu se poate cere chiriașului să fi făcut contestație cu privire la acea clauză, pentru eventualități, că la acea epocă el nu avea interes să introducă asemenea contestație și s'ar fi putut expune la prelungirea ei, tocmai pe acest motiv, că nimic dar nu se opune ca astăzi, când se cere punerea în vigoare a clauzei arătate să învoace, pe ce cale de apărare, că e inoper-

rantă aceea clauză, că deci obiecțiunea apelantului este neîntemeiată.

Având în vedere că s'a susținut de chiriași că o asemenea clauză este o clauză de reziliere facultativă și este inoperantă în baza art. 4 al. II din decretul No. 1420-920,

Având în vedere că această clauză este redactată astfel: „De asemenea declar că dacă în cursul celor 3 ani căsătorinduvă, veți avea nevoie pentru D-v. personal, de întreg apartamentul, spre a-l locui, voi consimți a rezilia întreg contractul cu îndatorirea însă din partea D-v de a mă anunța”.

Având în vedere că prezenta clauză coprinde o condițiune mixtă, pentru că deprinde în același timp de voința uneia din părțile contractante și de aceea a unei alte persoane.

Considerând că din lege (art. 1007 c. civ.) nu rezultă că pentru a fi o condițiune mixtă trebuie ca terța persoană, de voința căreia deprinde, să fie o persoană anume determinată, că textul prevede numai, că afară de voința uneia din părțile contractante, evenimentul să depindă și de voința unei alte persoane, că dar în condițiunea mixtă care ocupă locul de mijloc între cea casuală și cea potestativă, intră voința uneia din părțile contractante și altă voință de cât a părților, fără a se preciza a cui trebuie să fie aceea voință; că chiar dacă nu se admite părerea că prin voința unui terțiu, legea a înțeles orice voință rațională sau vorbă umană, fatală sau divină, orice forță, care în afară de puterea părților contractante, chiar dacă se admite, cum pare mai exact, că e vorba numai de o voință omenească, totuși nu se vede rațiunea pentru care s'ar cere ca terța persoană să fie determinată; că, fie aceea persoană determinată, fie nedeterminată, îndeplinirea condițiunii se datorește și voinței altei persoane, ceea ce satisface litera legii — voință, care în ambele ipoteze, este ceva în afară de puterea părților contractante, deci elementul casual, care intră în constituirea condițiunii mixte, că întâmplarea, necunoscutul, va juca același rol în amândouă ipotezele, așa că nu e logic să se facă diferența între ele, că dacă s'ar socoti condiție mixtă, numai aceea în care terțul e determinat, atunci nu se vede cum ar fi socotită cea în care terțul ar fi nedeterminat, pentru că ea ar depinde nu numai de terțiu ci și de una din părți, deci n'ar fi nici cauzală.

Că, de alt-fel, independent de aceste considerațiuni, dacă se ține seamă de natura specială a căsătoriei, de deosebirea ei de alte contracte, de împrejurările în care se încheie, numai e îndoială că e o condițiune mixtă.

Considerând că, chiar dacă s'ar admite că, în speță, nu e o condițiune mixtă, ea este cel puțin o condițiune simplu potestativă, că deși legea nu prevede formal această deosebire, totuși e unanim admis, pe baza art. 1006 și 1010 interpretate cu ajutorul lucrărilor preparatorii, că trebuie să se facă distincție între condiția pur potestativă (art. 1010) care depinde de voința celui ce se obligă și condiția simplu potestativă sau ordinară, care e subordonată nu numai voinței debitorului ci și unui fapt, cu toate că deprinde de voința părților de a exercita sau nu acel fapt.

Că, prin urmare, clauza din contractul de față nu este o clauză lăsată numai la voința, la facultatea proprietarului, nu este o clauză facultativă.

Considerând că, după art. 4 al. I din citatul decret, sunt inoperante clauzele facultative, că, desigur, la alcătuirea acestui text s'a avut în vedere numai clauza obicinuită, după care contractul era obligator pentru un anumit timp de când continuarea lui rămânea la facultatea proprietarului, nu și clauza de felul celei cuprinse în contractul de față; că în ori ce caz dispoziția de mai sus cuprinsă într'un Decret-Lege, întemeiat pe o lege de măsuri excepționale și alcătuit în vederea situației excepționale în care se găseau unii chiriași, este o derogare de la dreptul comun, că oricât de numeroase ar fi fost contractele care beneficiau de dispozițiunile acestui decret, rămăneau încă destule care nu intrau în prevederile lui și în tot cazul unde nu se derogă prin dispoziții de excepții rămăneau în vigoare regulile codului civil în materie de locațiune, așa că nu se poate admite că decretul arătat ar constitui dreptul comun.

Considerând că dispoziția care declară inoperante clauzele facultative, fiind o derogare de la dreptul comun, trebuie interpretată strict.

Că, textul vorbind de clauzele facultative este exclus să se crează că ar cuprinde și clauzele în care ar fi o condițiune cauzală unde numai de facultatea proprietarului nu se poate vorbi, că este cert însă că textul se referă la clauzele cu condițiuni care depind numai de dorința proprietarului, condițiuni pur protestative, singurele care sunt cu adevărat facultative.

Că, este inadmisibil însă, să intre în acest text clauzele cu condițiuni mixte, care depinzând și de voința altei persoane de cât a proprietarului, numai facultative pentru acesta nu pot fi;

Considerând că, dacă în ce privește condițiunile cauzale și mixte, nu trebuie să mai existe nici o umbră de îndoială că nu intră în textul citat, aceiași soluție trebuie să se dea, din cauza interpretării stricte care se impune, și pentru condițiunile simple potestative sau ordinare care nu deprind numai de voința proprietarului, care nu sunt la facultatea lui.

Că, în speță, clauza în discuție cuprinzând o condițiune mixtă sau în cel mai rău caz simplu potestativă, nu e o clauză facultativă și ca atare ne fiind supusă prevederilor din art. 4. al II al decretului No. 1420, 920, ea trebuie să și producă efectul.

Considerând că e adevărat că legiuitorul prin dispozițiunile luate a căutat pentru importante interese sociale, să protejeze pe chiriași, dar desigur că nu s'a gândit să meargă până acolo în cât să ajungă la rezultate anti—sociale, împiedicând sau îngreunând căsătoriile, prin nerespectarea clauzelor stipulate de părți în acest scop; că mai cu seamă în lipsă de texte formale, nu e îngăduit interpretului să ajungă la alt-fel de soluții, contrare unui interes așa de primordial al societății.

Că, dacă d-nu d-r Leonte, ar mai avea și alte imobile, unde s'ar putea muta sau unde ar putea da chiriașului un apartament aceasta nu intră în cadrul acestui proces și în căderea curții de a hotărâ.

Că așa fiind, întrucât d-nu d-r Leonte s'a căsătorit, urmează a-i se da apartamentul închiriat potrivit clauzei din contract.

Că dar trebuie să i se admită apelul și acțiunea.
Pentru aceste motive, admite apelul

Semnați : C. Romano, N. N. Săulescu, Gr. Conduratu, Gr. Pherekyde, Andrei Rădulescu.

TRIBUNALUL PRAHOVA S. III

Audiența de la 12 Martie 1920

Președinția D-lui C. I. Antonescu, Judecător

Șerban Năstase Boșcodaru și alții cu Tinca Răducanu și alții

SUCCESIUNE. — TRIMITERE ÎN POSESIE. — REZOLVAREA EI PE CALE GRAȚIOASĂ. — OPUNERE. — INSTANȚĂ CU CARACTER CONTENCIOS. — ART. 653 COD. CIVIL ȘI 104 PR. CIVILĂ.

ADOPTIUNE. — DREPTUL DE SUCCESIUNE AL DESCENDENȚILOR ADOPTATULUI ÎN SUCCESIUNEA ADOPTATORULUI. — ART. 317 C. CIVIL.
ADOPTIUNE. — MOȘTENITORII ADOPTATULUI. — DREPTUL LOR ÎN SUCCESIUNEA ADOPTATORULUI. — ART. 315, 317 ȘI 653 C. CIVIL.

1) Când în potriva unei cereri de trimitere în posesie care urmează a fi rezolvată pe cale grațioasă, există o opunere din partea cuiva, Tribunalul nu mai poate rezolva o asemenea cerere de cât față cu partea care se opune, instanța dobândind un caracter contencios.

2) Din moment ce este recunoscut că adoptatorul are dreptul de succesiune în privința unor bunuri din succesiunea descendenților adoptatului, urmează că în virtutea reciprocității drepturilor succesoriale să se recunoască și dreptul descendenților copilului adoptiv la succesiunea adoptatorului.

3) Copilul adoptat având asupra moștenirii adoptatorului drepturile unui copil legitim, urmează că și copii adoptatului venind la succesiunea adoptatorului prin reprezentățiune, au aceiași sezină legală pe care ar fi avut-o tatăl lor.

No. 103. — Admisă cererea de intervenție făcută de Tinca Răducanu Dobre Năstase în proces cu Năstase Boșcodaru a căruia cerere o respinge.

Tribunalul,

Asupra opozițiunii făcută de Tinca Răducanu Dobre Năstase în calitate de tutoare legală a minorilor def. Răducanu Vulpe, din comuna Scăioși (jud. Prahova), la inventarierea cu sigiliu a averii lăsată de decedatul Dobre Năstase Boșcodaru, efectuată de judecătoria ocolului Văleni de Munte, în urma cererii lui Șerban Năstase și Ion Năstase Boșcodaru din comuna Măgurelile (jud. Prahova), precum și asupra cererii de trimitere în posesiunea averii numitului defunct Boșcodaru, făcută de Șerban Năstase Boșcodaru, Stoian Năstase Boșcodaru și Ion N. Boșcodaru, toți din comuna Măgurelile (jud. Prahova);

Având în vedere susținerile părților în instanță, actele și concluziunile scrise depuse la dosar;

Având în vedere că în ședința de la 30 Iunie 1919, înaintea tribunalului s'au prezentat oponenta la inventariere, Tinca Răducanu Dobre Năstase, în calitate de tutoare legală a minorilor def. Dobre Năstase zis și Răducanu Vulpe și intințații: Șerban N. Boșcodaru și Ion N. Boșcodaru, iar în cererea de trimitere în posesie, s'au prezentat aceleași părți și reclamantul

Stoian N. Boșcodaru, când oponenta prin avocatul său, în urma discuțiilor urmate, a declarat că înțelege să fie socotită ca intervenientă în cererea de trimitere în posesie făcută de reclamantii, de care declarațiune tribunalul a luat act, obligând-o a completa timbrul legal.

Având în vedere că atunci când la o cerere de trimitere în posesie, care urmează a fi rezolvată pe cale grațioasă, există o opunere din partea cuiva, — tribunalul nu o mai poate rezolva de cât față cu cealaltă parte care se opune și instanța își modifică înfățișarea, dobândind un caracter contencios. (În acest sens: Alexandrescu, vol. III partea II, pag. 66 nota 2; Dan, Proced. civ. ed. II, pag. 165, Nota 1 al. 9, 27 și 28).

Considerând că, în specie, reclamantii cerând trimiterea lor în posesiunea averii deced. Dobre Năstase Boșcodaru, iar oponenta la inventarierea făcută în prealabil la acea avere, declarând că înțelege a-și modifica oral contestația în sensul de a fi socotită ca intervenientă la numita cerere de trimitere în posesiune și tribunalul luând act de declarațiunea oponentei, admitând-o în totul, — cererea de trimitere în posesiune urmează a se rezolva în contradictoriu cu intervenienta, instanța căpătând deci un caracter contencios

In fond:

Având în vedere că din certificatul primăriei com. Scăioși, plasa Teleajen (jud. Prahova) se constată că Dobre Năstase a încetat din viață în ziua de 15 Ianuarie 1919;

Având în vedere că astăzi în instanță reclamantii: Șerban N. Boșcodaru, Ion N. Boșcodaru și Stoian N. Boșcodaru susțin că fiind frați legitimi cu defunctul, în lipsă de alți succesori legitimi mai apropiați, urmează a li se admite cererea de trimitere în posesiunea averii defunctului;

Având în vedere că intervenienta Tinca Răducanu Dobre Năstase, dovedește cu încheerea Judecătoria ocolului Văleni de Munte din 4 August 1919, calitatea ei de tutoare legală a minorilor decedatului Răducanu Dobre Năstase, zis Răducanu Vulpe, și autorizațiunea de a reprezenta pe minori în acest proces;

Având în vedere că intervenienta, în numita calitate, susține că reclamantii nu pot adresa justiției o asemenea cerere, întrucât pe urma def. Dobre Năstase Boșcodaru cu care reclamantii sunt frați, au rămas minorii fiului său adoptiv Răducanu Dobre, zis Răducanu Vulpe, decedat și dânsul, reprezentați în instanță prin intervenienta de astăzi; că acei minori fiind descendenți, sunt moștenitori sezinari ai averii lăsată de defunctul Dobre N. Boșcodaru, deci au posesiunea de drept a succesiunii, așa că frații sunt îndepărtați de la succesiune și deci cererea reclamantilor urmează a fi respinsă;

Având în vedere că reclamantii și dovedesc calitatea de frați legitimi cu defunctul Dobre Năstase Boșcodaru cu martorii Ică Siu și Nicolae Ilie din Măgurelele (vezi pr. verb. din 30 Iunie 1919), audiați în ședința de la 30 Iunie 1919, în lipsa extractelor de stare civilă, precum se constată din certificatele eliberate de com. Măgurelile (Prahova) cu Nr. 197, 198

și 199 din 1919 — de altfel interveniența necontestându-le această calitate;

Având în vedere că interveniența dovedește decedul soțului său Răducanu Dobre, zis și Răducanu Vulpe, cu extractul No. 135 din 1917, eliberat de comuna Scăioși (jud. Prahova), după actul de moarte alcătuit de spitalul ambulanței div. 13 la Hârlău în ziua de 25 Februarie 1917;

Având în vedere că interveniența probează calitatea de fiu adoptiv al defunctului său soț, față de decedatul Dobre Năstase Boșcodaru, cu sentința civilă No. 10 din 13 Ianuarie 1905, a tribunalului Prahova s. I;

Având în vedere că interveniența dovedește calitatea de fii legitimi a minorilor defunctului său soț Răducanu Dobre, zis Răducanu Vulpe, și ai săi cu extractele de naștere Nr. 46 din 1907, 14 din 1911, 39 din 1913, și 49 din 1915 eliberate de comuna Scăioși pentru copii minori Marica, Alexandru, Constantina și Constantin;

Având în vedere că reclamanții nu contestă calitatea minorilor de fii legitimi ai def. Răducanu Dobre zis și Răducanu Vulpe, și nici calitatea de fiu adoptiv al numitului defunct față de decedatul Dobre Năstase Boșcodaru;

Considerând că reclamanții își întemeiază pretențiunile lor de a fi trimiși în posesiunea averii deced. Dobre N. Boșcodaru, pe calitatea de frați legitimi cu defunctul pe care și-o dovedește;

Considerând că minorii decedatului Răducanu Dobre, zis Răducanu Vulpe, reprezentați prin interveniența tutoarea lor legală, își întemeiază pretențiunea lor de a fi considerați ca moștenitori sezinari ai averii lăsată de decedatul Dobre Năstase Boșcodaru, pe calitatea de fii legitimi ai părintelui lor defunctul Răducanu Dobre zis Răducanu Vulpe, care era fiul adoptiv al celui-l'alt decedat pe care și-o dovedesc;

Considerând că Răducanu Dobre zis Răducanu Vulpe, a decedat în ziua de 25 Februarie 1917, pe când Dobre Năstase Boșcodaru în a cărui avere se cere trimiterea în posesiune, a încetat din viață pe ziua de 15 Ianuarie 1919, deci în urma primului defunct așa încât minorii primului decedat se prezintă ca reprezentanți ai tatălui lor la succesiunea celui-l'alt decedat, adoptatorul tatălui lor, fiind în conflict cu reclamanții cari își invoacă numita calitate și cari cer escluderea de la succesiune a minorilor, pe motiv că în drept descendenții fiului adoptiv nu vin nici *proprio jure*, nici prin reprezentare, cum este în specie la succesiunea adoptatorului tatălui lor, iar minorii prin interveniența susținând teza, contrarie;

Considerând că atât reclamanții cât și minorii reprezentanți prin interveniența în calitate de tutoare își dovedesc calitățile lor pe temeiul cărora își sprijină pretențiunile.

Considerând că în fapt atât o parte cât și cealaltă parte își dovedește calitatea invocată, urmează a se examina chestiunea în drept;

Având în vedere că unul din efectele adopțiunii este de a coferi adoptatului numele adoptatorului (art. 312 c. civ.), efect care exista și la Romani (Gi-

ard Manuel de Droit Roumain, ed. 1906, pag. 177);

Având în vedere că legiuitorul a creiat prin adopțiune posibilitatea ca persoanele cari nu au fost căsătorite sau a căror căsătorie a fost lipsită de urmași, să-și poată înjgheba o descendență factice sub ocrotirea legiuitorului și în condițiile prevăzute de el (art. 309 c. civ. etc.) conform adagiului roman: *adoptio omnium naturam imitatur*.

Având în vedere că prin transmiterea numelui său adoptatului, adoptatorul, de cele mai multe ori a avut de scop ca numele său să nu se stingă ci să treacă mai departe din generație în generație la descendenții fiului său adoptiv, că nu se poate admite acest lucru fără să se vadă că adoptatorul a înțeles implicit ca toți descendenții purtători ai numelui său, să poarte cu cinste și demnitate numele dobândit; că nu se poate concepe acest fapt, fără să se admită implicit că posteritatea pe care a voit să și-o creeze adoptatorul să nu fie lipsită de dreptul de a dobândi și averea prin succesiune, fără care drept urmașii nu ar putea susține numele transmis, cu demnitate și cinste, preservându-l de umilirea, care se asociază de obicei lipsei de mijloace;

Având în vedere că legiuitorul a confirmat legătura de rudenie între adoptator, adoptat și descendenții săi, edictându-i împiedicări la căsătorie (art. 146 și 313 al. II c. civ.);

Având în vedere că legiuitorul a confirmat această legătură și prin dreptul succesoral creiat prin art. 317 c. civ., în favoarea adoptatorului, la moartea fiului său adoptiv sau a descendenților acestuia morți fără posteritate, spre a-și relua lucrurile date de adoptator și care se găsesc în natură în averea lăsată cu obligațiunea de a contribui la datorii;

Având în vedere conform art. 665 c. civil al. I reprezentanțiunea se întinde nemărginit în linie directă descendentă și că nu există nici o dispoziție legală de excepțiune la acest principiu în privința descendenței rezultând din adopțiune;

Având în vedere că în specie minorii fiului adoptiv al decedatului Dobre Năstase Boșcodaru, vin pe cale de reprezentare la moștenirea numitului defunct, reprezentând pe părintele lor Răducanu Dobre Năstase zis și Răducanu Vulpe decedat și (dânsul);

Având în vedere că nu există nici un motiv plauzibil de a nu primi pe descendenții adoptatului la moștenirea adoptatorului fiind prin reprezentare și chiar „*proprio jure*“, căci acei descendenți ar fi găsit și dobândit acea moștenire în patrimoniul tatălui lor la moartea sa, dacă tatăl lor ar fi murit în urma părintelui său adoptiv;

Având în vedere că existând dreptul succesoral anormal al adoptatorului pentru unele bunuri în succesiunea descendenților adoptatului (art. 317 c. civ. Planiol III ed. 1910 p. 38b și urm.; Alexandresco T. II p. 423, 427 și 428) trebuie să se admită în spiritul drepturilor succesoriale care implică reciprocitatea și dreptul descendenților copilului adoptiv și cu atât mai mult când acei descendenți vin pe cale de reprezentare în locul, gradul și în dreptul reprezentatului (art. 664 c. civ.) de a veni la succesiunea adoptatorului;

Având în vedere că conform art. 1912 c. civil, codul Calimach, codul Caragea și celelalte legiuri civile an-

terioare sunt abrogate pentru tot ce nu este conform prescripțiilor codicelui civil;

Având în vedere că conform codicelui civil, dreptul de succesiune al descendenților adoptatului la moștenirea adoptatorului nu este oprit și acest drept rezultă din totalul dispozițiilor codicelui civil în materia adopțiunii și din spiritul adopțiunii în legătura cu spiritul dreptului succesoral;

Că, numitul codice neexprimând în mod expres zisul drept al descendenților adoptatului, din codicele Calimach (art. 239 și 247) rezultă însă în mod expres acel drept și cu aceasta acei descendenți, dobândesc o literă expresă legală în spiritul dreptului lor succesoral;

Având în vedere că în dreptul român în ultima lui fază, pe timpul lui Justinian, adrogațiunea care era adopțiunea persoanelor *sui juris*, avea de efect din punct de vedere succesoral că adrogatul ca și descendenții lui veneau la succesiunea adrogatorului — (Girard—op. cit. pr. 179 și 847; Cuz, Les Institutions Juridiques des Romains, T. II ed. 1908 p. 117, 118, 119, 612, 811 și 853);

Având în vedere că dacă în dreptul român la adopțiunea propriu zisă, atât înainte de Justinian, cât și în timpul lui Justinian urmașii adoptatului nu veneau la succesiunea adoptatorului, este pentru că adoptatul singur care era un *alieni juris* (V. Girard op. cit.) în concepțiunea familiei artificiale romane, eșea din familia sa naturală, pentru a intra în familia adoptatorului, ca descendent în gradul fixat prin adopțiune, copii săi rămânând însă în familia lor naturală și ne suferind nici o influență din adopțiunea tatălui lor (Girard op. cit. p. 170, 177, 178, 179 și pag. 838 și urm. până la 847 inclusiv).

Având în vedere că această distincțiune între adrogațiune și adopțiune există în dreptul român, fiind bazată pe concepțiunea artificială a familiei romane, care nu mai există în dreptul actual sub codul civil și dacă la romani prin adrogațiune, adrogatorul își putea crea o descendență factice care să-i poarte numele și să-i succeadă la avere (Girard, op. cit. p. 169, 177, 178, 179, 839 și urm. până la 847 incl.), tot astfel în dreptul actual prin adopțiune, adoptatorul are posibilitatea de a-și crea o descendență factice, urmași care să-i poarte numele și să-l succeadă și spiritul adopțiunii în dreptul civil este venit din spiritul adrogațiunii din dreptul român, iar nu din al adopțiunii din același drept în care fiii adoptatului rămăneau în familia lor firească și deci cu totul streini de legătura adoptatorului cu tatăl lor, adoptatul, și nu sufereau nici o influență din acea legătură;

Având în vedere că o mare parte din doctrina franceză și română, opiniază, că descendenții adoptatorului au aceleași drepturi asupra averii adoptatorului ca și însuși adoptatul (Duranton, III, 314 și 327; Planiol, III, ed. 1910, p. 361, etc. Degré, Scrieri Juridice, I, p. 112 etc. V. citațiunea din D. Alexandresco, t. II, p. 408, nota I);

Având în vedere că în jurisprudența română Curtea de Casație s'a pronunțat în mod constant în același sens și chiar în secțiuni-unite (B. cas. 1912, vol. I p. 204, Jurisprudența română din 1914 pag. 17; idem p. 1915 pag. 1919);

Considerând că în specie, dreptul minorilor Marica Alexandru, Constantina și Constantin ai fiului adoptiv—defunctul Răducanu Dobre Năstase zis și Rădu-

canu Vulpe, este întemeiat atât în fapt cât și în drept de a succede la moștenirea decedatului Dobre Năstase Boșcodaru adoptatorul tatălui lor și ca descendenți în-lăturând de la succesiune pe colateralii frați legitimi ai numitului decedat;

Considerând că tatăl minorilor dacă ar fi trăit, ar fi intrat de drept în posesiunea averii lăsată de defunctul adoptator, în baza seziinei legale, copilul adoptat având asupra moștenirii adoptatorului drepturile unui copil legitim (Alexandresco t. II, p. 407; că, în specie, minorii venind la succesiune prin reprezentățiune în locul părintelui lor decedat, se bucură de locul, gradul și dreptul reprezentatului, deci și de posesiunea de drept a averii succesorale, având deci seziina legală;

Considerând că intervenția tuteorii legale Tinca Răducanu Dobre Năstase, în numele minorilor decedatului Răducanu Vulpe, fiul adoptativ al defunctului Dobre Năstase Boșcodaru, în cererea de punere în posesie, făcută de reclanții Șerban Năstase Boșcodaru Stoian Năstase Boșcodaru și Ion Năstase Boșcodaru în averea numitului defunct, fiind întemeiată în totul, ummează a fi admisă, considerând pe minorii ca moștenitorii sezinari ai averii def. Dobre Năstase Boșcodaru și respingând cererea reclamanților;

Pentru aceste motive, redactate de d-nul supleant Dem. C. Ștefănescu-Priboi, în unire cu concluziunile Ministerului public, admite cererea de intervenție, etc., etc.

Semnați: C. I. Antonescu, C. Ștefănescu-Priboi.

Baroul Capitalei

În ziua de 10 Iunie a. e. s'a ținut la palatul de Justiție din București, în sala Tribunalului Ilfov, secțiunea II Comercială, o adunare generală a avocaților din județul Ilfov.

În urma discuțiilor ce au avut loc, adunarea generală a votat următoarea moțiune:

Moțiune

Adunarea generală a avocaților, întrunită Sâmbătă 10 Iunie a. e., a ascultat cuvântările D-lor D. Dobrescu, Tudor Popescu și C. Angălescu:

I. Constată că Justiția suferă din cauză că cele mai multe procese nu se mai pot judeca;

II. Că magistratura este menținută în imposibilitate materială de a funcționa în condițiunile constituționale ale unei puteri în Stat;

III. Că în aceste împrejurări, Corpul avocaților este dator să intervie cu toată autoritatea și independența sa.

În acest scop, delegă consiliul de disciplină, ca până la o doua întrunire ce se fixează în ziua de 17 Iunie a. e., să propue mijloacele de lucru în acest scop.